

være enig med mig om, at det er i Slutningen, at den i Vædringsforslaget indeholdte Tilføining burde have været skudt ind. Den Forklaring, der er givet, gaar altsaa væsentligt ud paa, at det er, fordi der findes en noget lignende Bestemmelse i § 12 af den almindelige Lønningslov, som dog, saavidt jeg mindes, endnu ikke er bleven Lov, at man har anseet det for rigtigt nu at indføre i noget forandrede Udtryk en saadan Bestemmelse i denne Lov om Felttillæg. Den ærede Ordfører har sagt, at man jo i Grunden ikke kunde tænke sig, at denne Forhandling mellem Finansministeren og Krigsministeren skulde komme til Anvendelse uden i det Tilfælde, at der var paatænkt Rettergang, og deri ligger det jo tilstrækkeligt udtalt, at der ikke vil paaligge Krigsministeren nogen Forpligtelse til at henvende sig til Finansministeren uden netop i det Tilfælde, at han vil gaar til Rettergang. Naar nu denne Bestemmelse om Forhandling med Finansministeren indføres i Loven, og Anvendelsen er indskrænket til et saa aldeles particulært Tilfælde, som ikke engang er i Lovens Mænd, nemlig at Krigsministeren skulde i Statskassens Interesse henvise Sagen til Proces, og naar det tillige er oplyst, at der ikke tillægges Vædringsforslaget nogensomhelst praktisk Betydning, eller at det forventes at ville faae nogensomhelst praktisk Anvendelse, seer jeg mig ikke istand til at tiltræde det, saameget mindre, som jeg seer — hvad der formodentlig er undgaaet Udvalget — at ikke ubetydelige praktiske Vanskeligheder kunne flyde af denne Bestemmelse. Smidlertid skal jeg ikke videre gaar ind paa disse praktiske Vanskeligheder, men behandle Sagen ganske i dens Almindelighed. § 12 i den almindelige Lønningslov gjælder udtrykkelig Lønninger, og fra dens Omraade ere udelukkede alle Lønninger under Hæren og Flaaden; jeg seer ikke udelukket i § 13 Loven om Sogager og Sotillæg, og jeg tør vel slutte deraf, at man ikke har tænkt sig, at den almindelige Lønningslovs Bestemmelser kunde finde nogen Anvendelse paa Loven om Tillæg ved Flaaden; havde man tænkt sig det, vilde man upaatvivlelig, da der her forelaa en Lov, som stod i Forbindelse med Loven om Søværnets Lønninger,

ogsaa have medtaget den. Men Bestemmelsen i § 12 af den almindelige Lønningslov tør jeg, i Overensstemmelse med hvad den ærede Ordfører udtalte, antage at være fremkaldt af Hensyn til Individerne; man har nemlig ikke gjerne villet overlade til Finansministeren — om hvem man i Theori maaskee med Urette forudsætter, at han særlig stiller sig paa et eenfaldigt Finansstandpunkt, paa Statskassens Begne — at udøve en saa afgjørende Indflydelse paa Embeds- og Bestillingsmændenes Lønninger, naar disse Mænd ikke vare ham selv umiddelbart underordnede; man har tænkt sig — det tør jeg, efter hvad der er foregaaet i denne Sag, antage — at Finansministeren, hvis levende Interesse for Statskassen er anerkjendt, vilde overfor Embedsmænd, som ere ham umiddelbart underordnede, i sin Kjerlighed til dem finde en Modvægt mod sin Kjerlighed til Statskassen, og der kunde man altsaa overlade til ham at afgjøre alle opstaaende Spørgsmaal, uden at Domstolene kunne paakalbes; men man har ikke forudsat, at han havde samme Kjerlighed overfor Embedsmænd, der hørte under andre Ministerier, og man har derfor sagt: Disse Embeds- og Bestillingsmænd maae vi, i det Dieblit vi ikke give dem Udgang til Domstolene, beskytte saa meget som muligt imod Finansministeren, og derfor indføre vi en Bestemmelse, ifølge hvilken han skal forhandle med den vedkommende Fagminister, naar han fastsætter Bestemmelser om de, den vedkommende Fagminister underordnede, Embeds- og Bestillingsmænds Lønninger. Det er, tror jeg, Oprindelsen til denne Bestemmelse i Lønningsloven, og medens den jo ogsaa kan have sine praktiske Vanskeligheder, er det dog Individerne, man især har villet beskytte ved den. Nu overfører man denne Tanke paa en Lov om Felttillæg, og der er det, efter den ærede Ordførers Forklaring, kun i det Tilfælde, at Krigsministeren ikke trøster sig til at tage Ansvar for en afgjørende Bestemmelse, at han henviser Sagen til Domstolene. Det er jo i Reglen kun i det Tilfælde, at Krigsministeren frygter for at blive ubillig og uretfærdig imod Individerne, at han henviser Sagen til Domstolene; maaskee vil det ogsaa ske, naar han